

Θριάσιο και Πανδημία – ένα διαρκές έγκλημα

Οι πραγματικές συνθήκες ζωής «πέρα από το ποτάμι» είναι, για τους αργυρώνητους δημοσιογράφους των ΜΜΕ της λίστας Πέτσα και τους κατοίκους της Εκάλης, λιγότερο γνωστές από τις αφηγήσεις για τις φτωχογειτονιές του Λονδίνου στις αρχές του 19^{ου} αιώνα. Στην πραγματικότητα είναι μια άλλη Ελλάδα που πάντα κρύβεται «κάτω από το χαλί» προκειμένου να μη θολώσει η εικόνα της εκάστοτε κυβέρνησης και των υπέρκομψων συζύγων τους. Έτσι και στην τωρινή «έξαρση της πανδημίας» στην Δυτική Αττική, η αναζήτηση των αιτιών ουδόλως παρέπεμψε στην αβάσταχτη πραγματικότητα της περιοχής αλλά, εφαρμόζοντας τον κανόνα που έχει επικρατήσει τους τελευταίους εννιά μήνες, ενοχοποιήθηκαν οι ίδιοι οι κάτοικοι της περιοχής με σαφέστατες ρατσιστικές υπονοήσεις για τα «ιδιαίτερα πολιτισμικά τους χαρακτηριστικά».

Η «άγνωστη» Δυτική Αττική

Μια γρήγορη ματιά στα χαρακτηριστικά της περιοχής, μας αποκαλύπτει σημαντικά στοιχεία που δεν πρέπει να παραλείπονται από όποιον θέλει, με ειλικρίνεια, να αντιμετωπίσει τα προβλήματα της πανδημίας στην περιοχή αυτή (το οποίο ισχύει αντίστοιχα και για άλλες περιοχές όπως π.χ. στην Κοζάνη).

Στη Δυτική Αττική συγκεντρώνεται το 1/3 των βιομηχανιών της Αττικής και το 40% της βαριάς βιομηχανίας της χώρας. Μάλιστα οι 23 από τις 38 πλέον ρυπογόνες βιομηχανίες της Αττικής βρίσκονται στην περιοχή αυτή (οι 19 στον Ασπρόπυργο). Στην Δυτική Αττική εδρεύει, επίσης, το σύνολο των επιχειρήσεων Logistics και οι μεγάλες αποθήκες των μονοπωλίων του λιανεμπορίου και των τροφίμων.

Οι συνθήκες σε αυτούς τους χώρους είναι άθλιες και η αυξημένη διακίνηση λόγω lock down δημιουργεί συνθήκες υπερμετάδοσης του ιού.

Στην περιοχή αυτή υπάρχει ακόμη και η (υπερκορεσμένη πλέον) χωματερή ανοικτής ταφής όλων των απορριμμάτων της Αττικής, τα μεγαλύτερα διυλιστήρια της χώρας, ενώ στη θαλάσσια περιοχή της, εκτός από τα κουφάρια πλοίων και τις συνήθεις διαρροές πετρελαίου, υπάρχει και η Ψυτάλλεια όπου καταλήγουν όλα τα λύματα του λεκανοπεδίου.

Εξίσου σημαντικά πυκνή είναι η κατοίκηση των βιομηχανικών εργατών στις περιοχές της Δυτικής Αττικής, με χαρακτηριστικές περιοχές τον Ασπρόπυργο, το Μενίδι και την Ελευσίνα.

Εκτός από τις εντελώς ακατάλληλες συνθήκες που υπάρχουν στους χώρους εργασίας, οι συνθήκες κατοικίας είναι εξίσου τραγικές. Ανυπαρξία ρυμοτομικού σχεδίου, με την ασυδοσία των μεγάλων συμφερόντων να οργιάζει (σε χρόνια διαπλοκή με τους πολιτευτές της περιοχής), η περιοχή κάθε άλλο παρά εγγυάται ανθρώπινους όρους διαβίωσης.

Στο θριάσιο Πεδίο, που κάποτε υπήρξε μια εύφορη πεδιάδα με σημαντική αγροτική παραγωγή, έχει διαμορφωθεί εδώ και χρόνια ένα απόλυτα δυστοπικό τοπίο: Τρώγλες, σπίτια από χαρτόκουτα και λαμαρίνες (οι φαβέλες της σύγχρονης Ελλάδας) σκόρπια ανάμεσα σε εργοστάσια πυρομαχικών, σε παράνομα σκραπατζίδικα κ.ά., συνορεύουν με χημικά απόβλητα και μπάζα που ρίχνει ο καθένας όπου θέλει. Απόβλητα από επιχειρήσεις βυρσοδεψίας χρωματίζουν τα ρέματα (όπως του Αγίου Γεωργίου στον Ασπρόπυργο), που περνούν δίπλα από τα χωράφια που οι εναπομείναντες γεωργοί φυτεύουν τις ντομάτες και τα μαρούλια τους.

Σε αυτούς τους «κήπους» της Αττικής, έχουν γκετοποιηθεί και χιλιάδες Ρομά, σπρωγμένοι σε μεγάλο ποσοστό, λόγω του κοινωνικού αποκλεισμού, στην παραβατικότητα. Επίσης, λόγω της συγκέντρωσης των βιομηχανιών που διαθέτει η περιοχή, έγινε υποδοχέας χιλιάδων μεταναστών που αναζητούσαν ένα μεροκάματο. Δημιουργήθηκε έτσι ένα κοινωνικό κράμα των πιο φτωχών στρωμάτων της ελληνικής κοινωνίας, που ζουν στην τελευταία ταχύτητα της κοινωνικής «προόδου», ενώ η αστική ελίτ «αγνοεί»

την ύπαρξή τους.

Χαρακτηριστικά στοιχεία των συνθηκών που βιώνουν αναφέρονται η ανεργία στην περιοχή του Ασπροπύργου που φτάνει το ποσοστό του 28%, καθώς και το 50% περίπου των παιδιών στον Ασπρόπυργο, που μόλις τελειώσουν το δημοτικό εγκαταλείπουν το σχολείο. Πιο εφιαλτικά είναι τα προβλήματα υγείας. Οι άνθρωποι στον Ασπρόπυργο ζουν από τα εργοστάσια και πεθαίνουν από αυτά. Δεν υπάρχει άνθρωπος στη πόλη που να μην έχει έναν καρκινοπαθή στην οικογένεια, με τα αναπνευστικά προβλήματα να θερίζουν κι αυτά.

Παρότι ο Δήμος Ασπροπύργου είναι από τους πλουσιότερους δήμους της Αττικής, με προϋπολογισμό πάνω από 50 εκατομμύρια ευρώ και 12 εκατομμύρια αποθεματικό (λόγω αντισταθμιστικών οφελών από ΧΥΤΑ και βιομηχανίες), οι άνθρωποι πεινάνε. Κάπου 2.500 οικογένειες ζουν με το επίδομα κοινωνικής αλληλεγγύης, ενώ 700 άνθρωποι τρέφονται από το κοινωνικό παντοπωλείο του Δήμου.

Η ταξική διαχείριση της πανδημίας

Σε αυτή την περιοχή της «γεννοκτονίας» διαρκείας σε βάρος των εργατικών στρωμάτων, η διαχείριση της πανδημίας δεν θα μπορούσε, για την αστική μας τάξη και την κυβέρνηση των αρίστων, παρά να έχει ένα αντίστοιχο ταξικό πρόσημο.

Με τις λεωφορειακές γραμμές Α16, Β16, Γ16 και 805 κομμένες, οι κάτοικοι στοιβάζονταν όλους αυτούς τους μήνες στα λιγυστά (ανά 40 λεπτά) δρομολόγια για να πάνε στη δουλειά τους.

Τα παιδιά στα σχολεία της περιοχής κατά κανόνα είναι 27 σε κάθε τάξη, χωρίς τεστ. Απαίτησαν να φορούν μάσκες και να τις αλλάζουν και δεν αναρωτήθηκε κανένας αν έχουν τα χρήματα να καλύψουν τα έξοδα οι οικογένειες. Όσα παιδιά αρρώστησαν τα έστειλαν σπίτι χωρίς τεστ, χωρίς διάγνωση.

Οι χώροι δουλειάς, με ευθύνη της κυβέρνησης και της εργοδοσίας, μετατράπηκαν σε υγειονομικές βόμβες διασποράς του ιού, με πλήρη αδιαφορία στα υγειονομικά πρωτόκολλα (χωρίς

μάσκα και αντισηπτικά, ο ένας πάνω στον άλλο). Οι έλεγχοι ως προς τη τήρηση των μέτρων μεταξύ των εργαζόμενων, ήταν – και είναι – μηδαμινοί. «Ένα εργοστάσιο που βρισκόταν σε αναστολή εργασιών, δούλευε κανονικά και η εντολή προς τους εργάτες ήταν “αν φανεί ελεγκτής, ανεβείτε στην ταράτσα”» κατήγγειλε ο πρόεδρος του Εργατοϋπαλληλικού Κέντρου Ελευσίνας. Τα τεστ του ΕΟΔΥ στους εργαζόμενους ήταν είδος πολυτελείας, με μόνο 900 τεστ σε Ελευσίνα και Ασπρόπυργο, αλλά κανένα σε χώρο δουλειάς εκεί που υπάρχει αντικειμενικά συνωστισμός).

Το Συνδικάτο Μετάλλου και εργαζομένων Ναυπηγοεπισκευαστικής Βιομηχανίας Ελλάδας είχε καταγγείλει ότι στα εργοστάσια της περιοχής υπάρχουν «εκατοντάδες αδήλωτα κρούσματα», ότι υπάρχουν επιχειρήσεις που δεν επιτρέπουν σε εργαζόμενους με συμπτώματα να μείνουν σπίτι τους σε καραντίνα «διότι έχει πολύ δουλειά», και ότι «σε μεγάλες αποθήκες σούπερ μάρκετ της περιοχής, οι εργαζόμενοι αναφέρουν πιθανά κρούσματα και η εταιρεία όχι απλά δεν κάνει προληπτικούς ελέγχους, αλλά έρχονται οι διευθυντές και κάνουν διάγνωση (!), λέγοντας ότι “είναι απλά μια ίωση».

Η πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας ανύπαρκτη. Αν ήθελες να κάνεις τεστ, έπρεπε να είσαι ένα βήμα πριν το θάνατο. Κι αν έφτανες στο νοσοκομείο, έπρεπε να ρισκάρεις αν θα έμπαινες από την πόρτα και θα έβγαινες με τον ιό, ή αν δεν επέστρεφες σπίτι χωρίς να σε δει γιατρός. Αν είχες ασθενή μέσα έπρεπε να κάνεις ιδιωτικά τεστ μοριακό για να μπορείς να τον επισκεφθείς.

Το φταίξιμο και η τιμωρία στα θύματα

Η κυβέρνηση έχει μια ιδιότυπη άποψη για το τι σημαίνει αντιμετώπιση μιας δραματικής υγειονομικής κρίσης από την Πολιτεία. Ο κυβερνητικός εκπρόσωπος ευθαρσώς δήλωσε πως η όλη η δράση και το καθήκον της Πολιτείας πριν από το lockdown του πλήρους οικονομικού στραγγαλισμού στην δυτική Αττική εξαντλήθηκαν σε μια τηλεοπτική προειδοποίηση από τον υπουργό Υγείας και σε μια τηλεδιάσκεψη, στην οποία υποδείχθηκε ξανά ως πηγή της εκρηκτικής διασποράς του κορονοϊού η περίφημη

«ατομική ευθύνη».

Μας ανακοίνωναν ότι η εκθετική αύξηση των κρουσμάτων, στη Δυτική Αττική είναι γενικά «περίεργη» και ανεξήγητη, αν και μια εξήγηση ίσως αποτελούν τα «ιδιαίτερα πολιτισμικά χαρακτηριστικά», δηλαδή οι Ρομά (γύφτους τους λένε) και οι μετανάστες εργάτες. Έτσι, αφενός τα μέτρα δικαιολογούνται και αφετέρου για άλλη μια φορά δια της ενοχοποίησης των συνήθων υπόπτων, αθρώνεται η κυβέρνηση.

Όμως γνώριζαν ... Ο δήμαρχος Ελευσίνας Αργύρης Οικονόμου, όπως ο ίδιος είπε, είχε ζητήσει από την κυβέρνηση εκτεταμένους ελέγχους στις βιομηχανικές περιοχές και περισσότερα δρομολόγια στα μέσα μαζικής μεταφοράς, αλλά και ελέγχους στο εμπορικό λιμάνι της Ελευσίνας. Επίσης, από τις 4 Νοεμβρίου ο αντιπεριφερειάρχης δυτικής Αττικής είχε στείλει υπόμνημα στον ΕΟΔΥ ζητώντας μαζικά τεστ, και στην περίφημη τηλεδιάσκεψη της 11ης Δεκεμβρίου οι εκπρόσωποι της αυτοδιοίκησης είχαν ενημερώσει τον κ. Χαρδαλιά για την υγειονομική βόμβα της βιομηχανικής ζώνης. Όχι πως οι δήμαρχοι αυτοί, που έρχονται τώρα να σταθούν πλάι στον υπουργό τρομοκρατίας, κίνησαν όλο αυτό το διάστημα κάποια διαδικασία προστασίας των πολιτών τους.

Το τέλειο υγειονομικό έγκλημα που φαίνεται να συντελείται στο θριάσιο, ολοκληρώνεται με το νέο σκληρότερο lockdown, που περιλαμβάνει απαγόρευση κυκλοφορίας από τις 18:00, κλείσιμο του click away, των κομμωτηρίων κ.ά. Χωρίς καμία τιμωρία των πραγματικών ενόχων και, κυρίως, χωρίς κανένα – έστω και τώρα – ουσιαστικό μέτρο προστασίας των εργαζομένων από την διάδοση του κορονοϊού.

Είναι λοιπόν κοινωνικά άδικη και υγειονομικά απόλυτα λάθος η διαχείριση [με αυστηρότερο lockdown σε περιοχές της Δυτικής Αττικής](#). Η λήψη αυτών των μέτρων συνιστά ομολογία αποτυχίας και ταυτόχρονα αδιαφορίας της πολιτείας να ελέγξει την εξάπλωση στους χώρους εργασίας. Και είναι πρόκληση ενάντια στη λογική να λες στον κόσμο ουσιαστικά ότι επιτρέπεται μόνο να

δουλεύουν και να πληρώνουν λογαριασμούς, αλλά απαγορεύεται να διασκεδάσουν, ακόμη και να πάνε μία βόλτα – ιδιαίτερα όταν βλέπουν αυτούς που τους κουνάνε το δάχτυλο, να συνεχίζουν να κάνουν βόλτες ανέμελα. Και δυστυχώς αυτή η αντιμετώπιση ευνοεί όσους θέλουν να πιστέψουν ότι κορονοϊός δεν υπάρχει, ταυτίζοντας το υπαρκτό πρόβλημα με την πολιτική που εφαρμόζεται.

Ωρα να ζητήσουμε εμείς το λογαριασμό

Η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι δεν απειλεί, αλλά θέλει να βοηθήσει όλους εμάς να μας διδάξει πώς να μην κάνουμε του κεφαλιού μας. Να βοηθήσουν ποιοι; Αυτοί που όλο αυτό το διάστημα το μόνο που κάνουν είναι να επιβάλλουν καταστολή και πρόστιμα. Θα ήταν ένα σκηνικό κωμωδίας αν τα γεγονότα με την καθημερινή εκατόμβη νεκρών από την πανδημία δεν συνιστούσαν μια τραγωδία.

Την ίδια στιγμή, ο υπουργός τρομοκρατίας απειλεί πως θα μας «σφραγίσει σπίτι – σπίτι». Ο Κυβερνητικός παροξυσμός στις συνθήκες του lockdown, με συνεχή προώθηση αντιλαϊκών μέτρων, ακραία καταστολή και καταρράκωση κάθε έννοιας δημοκρατικής νομιμότητας, έφτασε στα όρια του.

Ήρθε η ώρα να σπάσει η σιωπή. Πρέπει πλέον να μιλήσει ο κόσμος της εργασίας, να ζητήσει το λογαριασμό. Να χρεώσουμε τις εκατόμβες νεκρών. Το ανεξέλεγκτο άνοιγμα του τουρισμού, τη λειτουργία εργοστασίων, σχολείων κλπ. χωρίς κανένα μέτρο. Το κλείσιμο δραστηριοτήτων χωρίς να νοιάζονται πώς θα ζήσουν οι εργαζόμενοι. Την έλλειψη ΜΕΘ και προσωπικού. Της τηλεκπαίδευση του φιάσκου και των αποκλεισμών. Της απόλυτης φτωχοποίησης εργαζομένων στους κλάδους που πλήττονται (και όχι μόνο).

Τα επερχόμενα εμβόλια για τον κορονοϊό δεν θα σας σώσουν – κι εσείς είστε οι πρώτοι που θα τα κάνετε. Γιατί δεν παρέχουν ανοσία κατά της λαϊκής οργής.

Κ.Μ.